

„Să fie fără frică între voi.”

În 1 Corinteni 16.10, credincioșii din Corint sunt îndemnați: „Dar, dacă va veni Timotei, vedeți să fie fără frică între voi.” De ce un astfel de îndemn? Timotei era încă tânăr, iar credincioșii din Corint se considerau înțelepți. Invidia și certurile erau prezente în mijlocul lor, ei lăudându-se cu oamenii și luând partea unora împotriva altora. Ei „umblau în felul oamenilor”, erau „sătui, îmbogățiți, cu judecată, puternici, onorați” etc. (1 Corinteni 3.3; 4.6-10). Unii dintre ei, în orgoliul lor, au mers atât de departe încât l-au disprețuit chiar și pe apostol.

Pavel l-a trimis pe tânărul său colaborator *la acești credincioși*. El trebuia să le amintească de căile „care sunt în Hristos”, pe care apostolul le-a urmat și le-a învățat pretutindeni, în fiecare adunare (1 Corinteni 4.17). El se gândea cu îngrijorare la slujba dificilă și serioasă pe care tânărul trebuia să o îndeplinească. Nu era de temut, că cei care nu-l respectau nici măcar pe apostol îl vor intimidă pe Timotei cu cuvinte jignitoare și umilitoare referitoare la tinerețea lui, la lipsa lui de experiență etc., făcându-l astfel incapabil să-și îndeplinească slujba? Ce avea Timotei față de acești oameni „carnali”? Cum și cu ce mijloace ar fi trebuit să le facă față? În sine însuși, el nu avea *nimic*. Dar asta nu l-a împiedicat pe apostol să-l trimită. El îl cunoștea pe „copilul său preaiubit și credincios în Domnul”. Îi testase „credința sinceră” și știa, așa cum i-a scris mai târziu, că el, „educat prin cuvintele credinței, urma cu strictețe învățătura bună” (compară cu 1 Timotei 4.6; 2 Timotei 1.5). De asemenea, îl cunoștea ca un slujitor al lui Hristos, care *nu căuta* în lucrarea Domnului *ceea ce era al său*, ci „ceea ce este al lui Isus Hristos”. Ca un copil față de tatăl său, Timotei slujise Evanghelia împreună cu apostolul, iar Pavel îi cunoștea „capacitatea”.

De aceea, avertismentul său este serios, dar plin de dragoste: „Dar, dacă va veni Timotei, vedeți să fie fără frică între voi, pentru că el lucrează lucrarea Domnului, ca și mine. Nimeni deci să nu-l disprețuiască.” Putem desigur presupune că acest avertisment a căzut pe pământ bun, deoarece Timotei, în a doua epistolă către Corinteni, trimite împreună cu Pavel salutări de pace adunării. Dar noi vrem să-l mulțumim lui Dumnezeu că El *ne-a dat* astfel o învățătură pentru zilele *noastre*. Și noi suntem în pericol să ne considerăm mai deștepți, mai experimentați și cine știe ce altceva decât alții și, prin urmare, să trecem cu vederea sau să subestimăm lucrarea lui Dumnezeu în frații noștri, mai ales dacă sunt mai tineri decât noi. Există și pericolul opus, și acesta este mare, și anume acela de a *glorifica* pe oameni. Să ne lăsăm avertizați cu privire la ambele pericole.

Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să-i respectăm pe cei mai în vârstă dintre noi, fie ei frați sau surori, și în zilele noastre este cu siguranță deosebit de necesar să ținem seama de acest îndemn. Dar același Cuvânt vorbește și despre unii bărbați tineri credincioși și femei tinere credincioase, pe care Dumnezeu i-a folosit în slujba Sa și i-a binecuvântat din belșug; și este frumos să vedem cum acești slujitori și slujitoare mai tineri ai Domnului nu numai că nu au fost disprețuiți și împiedicați în slujba lor de cei mai în vârstă, mai experimentați și poate mai talentați, ci, dimpotrivă, au fost încurajați cu dragoste, susținuți și recomandați altora. Nu este și aceasta scrisă pentru învățătura noastră și pentru a-i imita? Nu ar trebui și noi să fim atenți la fiecare efort credincios în lucrarea Domnului, indiferent de la cine provine, și să arătăm o înțelegere și o bunăvoință deplină față de fiecare mișcare spirituală bună din mijlocul nostru? Unii dintre cei mai tineri dintre noi vor putea povesti cât de binefăcătoare și încurajatoare au fost pentru ei cuvintele de încurajare rostite la momentul potrivit și în modul potrivit; dar poate că vor putea vorbi și despre contrariul. Dumnezeu să ne dea înțelepciune și har în *toate* lucrurile!